

TOM CLANCY
& PETER TELEP

**STRIJD
PUNT**

EEN

Je kunt niet solliciteren om een Ghost te worden.

Ze gaan naar je op zoek...

En ze hadden hem gevonden. Ze hadden hem bij de SEALS van de marine weggekaapt en nu zat hij hier, in Zuid-Amerika, bij een reddingsoperatie van een CIA-officier die een paar uur eerder was ontvoerd door de Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia, beter bekend als FARC.

In het afgelopen jaar had die revolutionaire groep de wapenstilstand met de regering geschonden. Ze waren weer aan het ontvoeren geslagen, aan het terreur zaaien en het drugs smokkelen; dat was de reden dat voormalig schipper en nu kapitein Andrew Ross onder een dicht palmbliederdak gehurkt zat en op het punt stond zijn Ghost-team het bevel te geven om aan te vallen.

Toen klonk er ten oosten van hem een schot. Remington MSR. Scherpschuttersgeweer. Afgevuurd door een van de jongens van de AFEUR.

De Agrupación de Fuerzas Especiales Antiterroristas Urbanas was de speciale eenheid van het Colombiaanse leger die als eerste op de ontvoering had gereageerd. Twaalf man van hen werkten samen met de groep van vier man van Ross – en een van die jongens had zojuist hun hinderlaag verpest.

‘Pepper, SITREP!’ schreeuwde Ross in de microfoon voor zijn mond.

‘Nou, ik was het niet,’ antwoordde sergeant-majoor Robert ‘Pepper’ Bonifacio.

‘Hij zit in jouw zone. Kun je hem zien?’

‘Negatief!’

Het scherpschuttersgeweer ging weer af; het schot echode door het dal en liet koude rillingen over de rug van Ross lopen.

‘Ghost Lead, Kozak hier. Ik heb onze scherpschutter in het vizier van de drone. Hij schoot in een reflex, want hij is dood. Ze hebben zijn keel doorgesneden.’

Ross verhief zijn stem: ‘Pepper? 30K? We gaan eropaf. Kozak, hou de drone op afstand. Nu!’

Toen hij overeind sprong, schakelde Ross over op het commandonetwerk en zei in het Spaans tegen zijn evenknie, een kapitein van de AFEUR die Jiménez heette: ‘Een van jouw scherpschutters is dood. We hebben een ploeg nodig om de troepen aan de westkant uit te schakelen.’

‘Begrepen, kapitein. Ik stuur ze meteen.’

De buitenpost van FARC waar de CIA-officier gevangen werd gehouden, lag aan de zuidwestkust van Colombia, tussen de bouwvalleige dorpen San Antonio, Las Juntas en Aguaclara, die als insecten gevangenzaten in het web van het bergachtige oerwoud van de Valle del Cauca en de cocavelden die daarin verborgen lagen.

Er was net een onweersbui overgetrokken en de warme adem van het oerwoud trok sissend uit de vochtige bodem op toen Ross naar de verzameling hutten met golfplaten daken en afdakjes rende, gedeeltelijk onder dekking van enorme palmladeren. De stank van schimmel, rottend hout en benzine werd sterker toen hij om het volgende groepje bomen heen gelopen was en op twintig meter afstand van de open plek neerhurkte. Voor hem stonden vijf met modder overdekte jeeps en drie open vrachtwagens die waarschijnlijk in de jaren zestig waren gemaakt; een autokerkhof, als je niet beter wist.

Er flitste vuur van automatische wapens vanachter die vrachtwagens, als een kluwen van draden in het licht van de late namiddag. Ross deed een greep in zijn uitrusting, boog achterover en gooide een sensorgranaat.

Zodra de granaat de grond achter de voertuigen raakte, verscheen de precieze positie van zijn tegenstanders in de head-up display (HUD) van zijn Cross-Com. De doelwitten werden getoond als knipperende rode silhouetten en de gegevens werden automatisch naar de andere Ghosts gestuurd. Hun eigen combinatie van kijker, oortjes en microfoon stelde hen in staat om de doelwitten te lokaliseren, zijn opmerkingen te horen en antwoord te geven. Bovendien was

de Cross-Com niet het enige technologische foefje dat ze achter de hand hadden. De oorspronkelijke verkenning van de buitenpost was uitgevoerd door sergeant John Dimitri Kozak, de jongste mechanicus en zelfverklaarde technofiel die ervan hield om hun Onbemande Luchtvoertuig (de UAV) te besturen. Deze nieuwe UAV was verder ontwikkeld dan zijn voorganger, de Cypherdrones; zijn vier roterende schroeven kon je naar beneden draaien en in wielen veranderen, zodat hij kon landen en nog stiller en steelser een doel kon naderen.

Op dit moment hield Kozak de drone echter in de lucht om de boel in de gaten te houden. Zijn bezorgde stem kwam door op het teamnetwerk: 'Geen beweging in de hutten. Er is iets mis. Ze zijn het pakket niet aan het verplaatsen.'

Voordat Ross daarop kon reageren, beantwoordden de mannen van de AFEUR, samen met Pepper en 30K, het vuur van de rebellen die achter de voertuigen zaten; hun salvo's sloegen in de jeeps en ketsen erop af; ruiten werden verbrijzeld en banden liepen luid sissend leeg. De soldaten van de AFEUR gebruikten de Israëlische TAR-21, een bull-pupgeweer met standaard NAVO-patronen van 5,56 mm. Het kenmerkende geluid daarvan stak scherp af tegen de Chinese AK-47's waarmee de FARC-rebellen terugschoten.

Ross zag dat de vijanden door de sensorgranaat waren geïdentificeerd en keek vanachter de boom toe; de beelden van zijn kameraden flikkerden nu in zijn HUD: groene silhouetten die op de omliggende jungle werden geprojecteerd, samen met de blauwe silhouetten van de Colombiaanse commando-eenheden.

Nou, majoor Scott Mitchell had verdomme gelijk gehad. Dit was een 'interessante' eerste missie voor Ross, die nog maar net zijn opleiding tot Ghost achter de rug had. Eerder had hij tijdens zijn carrière bij de SEALs al zware beproevingen overleefd, te beginnen met pre-indoctrinatie en de beruchte Basic Underwater Demolition-opleiding van de SEALs (BUD/S).

Ross herinnerde zich de welkomstbrief van Mitchell, de uitleg van hoe de D-Compagnie, Eerste Bataljon, Vijfde Speciale Eenheden-groep was gedeactiveerd, waarna de Ghosts werden gedetacheerd bij de recent geformeerde Group for Specialized Tactics (GST) en Mitchell gepromoveerd was tot bevelhebbend officier bij die groep. In

het voorbijgaan was een keer gezegd dat er een Joint Strike Force zou komen die op een dag alle takken van het leger zou omvatten; de eerste testen zouden worden uitgevoerd op het niveau van eenheden, en dan vooral binnen de GST. In feite was Ross een van de eerste mensen van buiten de landmacht die een Ghost was geworden; vandaar dat hij met enige schroom de rol op zich nam van Ghost Lead over drie leden van de Speciale Eenheden van de Amerikaanse landmacht. In het veld verliep alles heel zakelijk, maar hij was bang dat de rivaliteit tussen de verschillende legeronderdelen nieuwe hoogten zou bereiken tijdens rustperiodes. Tot nu toe had iedereen uitermate professioneel gehandeld, maar hij wachtte tot de bom zou barsten en het team hem een bijnaam zou geven die hij nog meer zou haten dan terroristen, reality-tv en Cupcake, de woeste witte chihuahua van zijn ex.

‘Ik ga eropaf,’ meldde hij. ‘Dek me!’ Hij sprong op van de zompige grond en zigzagde langs de perimeter, duwde lianen aan de kant en dook onder laaghangende takken door, waar regendruppels vanaf dreigden te vallen als hete was die van een kaars druppelt. Hij baadde inmiddels in het zweet, zijn mond proefde zout en zijn ogen brandden. Hij negeerde de hartslag die in zijn oren doorklonk en was puur en alleen bezig met de route die voor hem lag; hij maakte de ene na de andere schijnbeweging, deed een stap opzij en sprong over twee omgevallen boomstammen waarvan de schors aan het afladderen was. Zijn laarzen maakten zuigende geluiden in de modder en één ogenblik vervaagde zijn gezichtsvermogen, maar dat keerde terug toen hij het zweet wegknipperde en onder een groepje waspalmen door liep.

Van daaruit rukte hij op naar een kleine open plek en de dichtstbijzijnde hut, waar drie van de FARC-rebellen een verdedigende positie hadden ingenomen naast een muur die leek op een lappendeken van hergebruikt bladmetaal met vage logo's van frisdrankmerken.

Een van de rebellen keek naar hem.

Ross richtte zijn HK-416-aanvalsgeweer – hetzelfde dat hij gebruikt had als lid van de United States Naval Special Warfare Development Group, ook wel bekend als DEVGRU. Net als bij de wapens van de AFEUR was zijn magazijn geladen met dertig NAVO-kogels van

5,56 mm. Hij stond op het punt om een portie gloeiend heet lood af te leveren bij die rebellen.

Toen klonk de stem van Kozak door zijn oortje: 'Ghost Lead! Omhoog! Er zitten er drie achter je!'

Ross liet zich vallen en keek achterom.

Zijn HUD werd even fel verlicht als de Strip in Las Vegas.

TWEE

Kozak had ongeveer halverwege de berg die uitkeek op de buitenpost van FARC positie ingenomen; van hieruit had hij een heldere zichtlijn op de hutten en vrachtwagens.

Hij klemde de afstandsbediening van de drone in zijn handen en keek stomverbaasd naar het led-scherm waarop de dronebeelden te zien waren: Ross had zich net laten vallen en zijn optische camouflage geactiveerd. De kledingstukken, laarzen, handschoenen, sjaals van het team – alles was gemaakt van een speciaal ontwikkeld metamateriaal dat zich als een kameleon aan de omgeving aanpaste. Het nadeel was dat je je helemaal niet mocht bewegen; een beweging veroorzaakte een zichtbare vervorming, terwijl de microprocessor van het systeem probeerde bij te blijven. Bovendien zorgde de terugslag van je wapen voor trillingen in je lichaam die het systeem vaak deactiveerden.

‘Ghost Lead, ik heb je gedekt,’ zei Kozak. Hij liet de drone omlaag-duiken en vloog daarna tussen de bomen door tot hij een opening in het struikgewas had gevonden. Hij liet de drone dalen en de rotor-schroeven in wielen veranderen. Het toestel belandde met een bons op de grond en ging direct achter de drie FARC-rebellen aan die in de richting van Ross renden.

Kozak zette de luidspreker van de drone aan en sprak in de microfoon die in de afstandsbediening was ingebouwd: *‘Vashe litso vyglyadit zad obez’yany.’*

Als de FARC-rebel die zich omdraaide was opgegroeid in Little Odessa in Brooklyn en de zoon van Russische immigranten was geweest, had hij de woorden van Kozak begrepen: *‘Je gezicht lijkt op de kont van een aap.’*

Maar de rebel deelde Kozaks achtergrond niet. Het enige wat Kozak wilde, was zijn aandacht trekken. De bebaarde rebel richtte zijn geweer op het kleine ‘speeltje’ dat op hem af kwam.

Dat was het moment waarop Kozak op het touchscreen drukte en de drone recht in het gezicht van de man lanceerde. Die viel op de grond en zijn AK braakte een drietal schoten uit. Zijn twee kameraden schrokken en draaiden zich om om te zien wat er was gebeurd.

‘Neem ze te grazen, chef!’ schreeuwde Kozak.

Voor de jonge geest van Kozak was het een perfect huwelijk tussen technologie en doortastendheid: de drone leidde de rebellen af en gaf Ross zo de gelegenheid om aan te vallen. Ross vuurde inderdaad drie schoten af – perfecte schoten in het hoofd van de doelen. Bijna synchroon vielen ze om, alsof ze robots waren met een gezamenlijke krachtbron die plotseling werd uitgezet.

‘Zorg dat die drone weer in de lucht komt,’ beval Ross, die in de richting van de hutten rende.

‘Begrepen.’ Kozak liet de drone tot boven het bladerdak stijgen en hield het hele gebied weer in de gaten. ‘De eenheid van de Colombianen is in het westen aan een aanval bezig,’ rapporteerde hij. ‘Ik zie ongeveer tien man tussen de hutten en ik heb hun positie gemarkeerd. Het pakket is nog steeds niet te zien.’

De computer van de drone identificeerde en markeerde elk van de doelen en ververstte hun posities honderd keer per seconde. Kozak wist niet waar hij méér van hield: dekking en informatie vanuit de lucht bieden door middel van de drone (wat hem in zijn jeugdige 26-jarige geest de status van een belangrijke speler gaf) of met zijn poten in de modder zitten en zijn wapens afschieten (wat net zo geweldig was). Hij dacht dat hij later wel flink op zijn donder zou krijgen van Ross vanwege die stunt met de drone, maar hij zou zeggen dat hij gewoon geïmproviseerd had en geen indruk had willen maken met een of andere heldendaad. Ze hadden de technologie – waarom zouden ze die dan niet inzetten bij een ouderwets potje slopen?

Plotseling hoorde hij achter zich bladeren ritselen en daarna het ritme van voetstappen. Hij draaide zich om, stopte de afstandsbediening in zijn bekpakking, activeerde zijn camouflage en bleef doodstil zitten.

Op dat moment verschenen er twee donker gekleurde rebellen met camouflagehoeden op, uit oostelijke richting. Een van hen gromde in het Spaans: ‘Ik hoorde hem hier boven ergens.’ De andere

hield een paar takken opzij, terwijl hij en zijn kameraad dichterbij kwamen.

Kozak verstevigde de greep op zijn geweer, een Remington ACR met geluiddemper, die bijzonder geschikt was voor dit soort acties in de jungle.

Hij hield zijn adem in. De tijd verstreek nu trager. Geluiden kleefden aan elkaar als stukken klei en vormden één constante: het kloppen van zijn hart. De mannen kwamen dichterbij. Hij kon hen nu aanvallen, maar in de seconde waarin hij de ene doodde, zou de andere een schot kunnen afvuren.

Niet bewegen, beval hij zichzelf.

‘Een goed krijger zijn is niet hetzelfde als een goede doder zijn. Je moet weten wanneer je de trekker overhaalt en wanneer je iemand een hand geeft. Je moet doen wat nodig is om te winnen.’

Kozaks vader, Leonid, die in Rusland was achtergebleven, had dat gezegd toen hij hoorde dat zijn zoon het leger in wilde. Hoewel Kozak zich dat toen niet gerealiseerd had, begreep hij nu dat het nodig was om een succesvolle commando te zijn: weten wanneer. De enige mensen die ooit zijn beslissingen zouden zien, de goede en de slechte, waren zijn teamgenoten. Zij waren eigenlijk het publiek dat hij tevreden moest stellen. Je ging niet bij de Ghosts om beroemd te worden – dat was wel zeker. *‘Lof is falen,’* had majoor Mitchell keer op keer gezegd. Je werd een Ghost omdat je wilde dienen, omdat je ervoor wilde zorgen dat alle kinderen die door 9/11 hadden geleden, alle kinderen die hun familieleden waren verloren, nooit, echt nooit meer zoiets zouden hoeven meemaken. Kozak had altijd geweten dat hij een soldaat wilde worden. Hij had de Russische vechtlust in zijn bloed en de liefde voor Amerika in zijn hart en ziel. Hij was een Russische Amerikaan. Hij was trots.

‘Daar zit hij! Daar!’ schreeuwde een van de rebellen.

Kozak wist niet of hij onbewust had getrild of dat zijn optische camouflagesysteem niet goed had gewerkt. Het was absoluut zeker dat hij het volgende moment zou sterven... tenzij hij overeind sprong, het risico nam en schoot.